

Amts 2den Valgkreds har skrevet om Forsvarssagen, er utvivlsomt rigtigt — vi behøve ikke at tvivle om, at Forsvarssagen er et Hovedpunkt paa Regeringens Program, det have vi tilstrækkelig tydeligt faaet at føle. Militærvæsenet behandles paa dette Finanslovsforslag som i alle øvrige Forhold med en i høj Grad nænsom Haand, og naar Lejlighed bydes, viser Danmark ogsaa sin militære Vælde. Jeg minder i denne Henseende om, at der for kort Tid siden udbrød Krig mellem Italien og Tyrkiet; dette har efter Sigende givet Anledning til, i hvert Fald paa et vist Tidspunkt, at Marinesoldater, der skulde permitteres, fik Ordre til ikke at søge i udenrigsk Fart, de skulde blive herhjemme og holde sig beredte til eventuelt at møde til hurtig Udrykning. Jeg ved ikke, om Danmark har særlige Interesser nede i Tripolis, men det kunde være rart at faa at vide, om den højtærede Marineminister har ment, at der her var Fare paa Færde for Danmark, en Fare, som gjorde det nødvendigt i alt Fald midlertidig at holde det udtjente Mandskab beredt til hurtigt at kunne møde igen, naar der kaldtes paa det.

Medens jeg er ved den italiensk-tyrskiske Krig, vil jeg nævne en Vanskelighed, som denne Krig har beredt os ligesom adskillige andre Lande, nemlig med Hensyn til den interparlamentariske Conference, som i denne Maaned skulde have været afholdt i Rom. Paa denne Conference skulde man have drøftet Freden mellem Nationerne. Man havde et Punkt paa Dagsordenen, som gik ud paa Rustningsudgifternes Nedsættelse, og hvis Konferencen var bleven afholdt, vilde der sikkert være blevet holdt nogle udmærkede Fredstaler, og Verdens Befolkninger vilde være blevene belærte om, at alt, hvad der duede noget, alle de, som ønskede at bevare Freden, vare samlede. Denne Conference blev imidlertid udsat eller aflyst, officielt paa Grund af Kolera, men den sande Aarsag var, at Italien just i de Dage, Konferencen skulde holdes, agtede sig paa Krikerfærd mod Tripolis, mod Tyrkiet. Det var en temmelig grim Komædie, her blev afsløret, ved at denne Regering, der er med i Fredsarbejdet, og som i sin Tid havde indbudt til at lade Konferencen afholde i Rom, just paa det Tidspunkt fandt det passende at indlade sig paa en krigersk Fremfærd overfor en anden Nation. Ude omkring paa Møder og i Befolkningen har der ofte været talt om, at disse interparlamentariske Fredskonferencer ikke betød ret meget, og at den Omstændighed,

at omtrent alle Rigsdagsmænd vare Medlemmer af de interparlamentariske Grupper — hvad enten de ere udprægede Militarister eller udprægede Fredsvenner, have de efterhaanden meldt sig til Optagelse i disse Grupper —, gav disse Konferencer et vist humbugsagtigt Udseende. Man bestyrkes unægteligt i Troen paa, at det ikke staar helt godt til med dette Fredsarbejde, ved det, der just nu er forefaldet i Italien. Jeg henleder derfor Opmærksomheden paa, at vi bevilge Penge til disse Fredskonferencer, at der paa Finanslovens § 14 under Indenrigsministeriet findes en Bevilling paa 6,800 Kr. til disse Formaal. Jeg henstiller i hvert Fald til Overvejelse for den højtærede Minister og Finansudvalget, om de ikke finde Anledning til at se lidt nærmere paa det Arbejde, der udføres gennem disse Fredsgrupper, thi naar det kan indtræffe, som i Aar er indtruffet, forekommer det mig, at Tilliden til disse Konferencer let bliver nedbrudt. Man kan ikke vedblivende ude i Befolkningen opretholde den Tro, at man ved disse Fredskonferencer virkelig udfører et nyttigt Fredsarbejde.

I denne Forbindelse peger jeg ogsaa paa det Fredsmøde, der i Sommer blev afholdt i Christiania, hvor den højtærede Finansminister var med som den danske Gruppens Formand. Han talte kønt og godt om, at det gik ikke an stadig at dreje paa Skatteskruen, men i Praksis drejer den højtærede Finansminister lystigt paa Skatteskruen, den ene Million efter den anden ud af Folks Lommer, det er, naar han er hernede. I Christiania taler han kønt om, at det ikke gaar an at dreje paa Skatteskruen; og paa lignende Maade, som det gaar med Skatteskruen, gaar det med Militarismen, som vi saa drabeligt bekæmpede paa Mødet i Christiania, men som vi værne om og hjælpe frem i Praksis hernede i Danmark. Vi vedtog i Christiania en meget pæn Resolution mod Rustningerne. Mødet erklærede, jeg tror endda enstemmigt, at i Betragtning af de stadig stigende Udgifter ved de militære Rustninger til Lands og til Vands og i Betragtning af, at disse Byrder ogsaa ere blevene meget trykkende for de nordiske Riger, opfordrede dette nordiske Delegeretmøde Konferencen i Rom til at arbejde for Vedtagelsen af en Resolution om Indskrænkning af de militære Rustninger til Lands og til Vands. Det var meget godt, og det har ogsaa vist sig at være et godt Sted at tilstille sine Fredsresolutioner, Rom og Italien, som